

her foreligger Forslag om, Spørgsmaalet om den private Skolebespisning. Det private Initiativ kan vel gøre sin store Gavn og har gjort sin store Gavn ved at pege paa, at her var Opgaver, som burde tages op, her var Børn, der sultede og burde hjælpes. Men efterhaanden som Tiden er gaaet, er Opgaven blevet større, og den er vokset det private Initiativ over Hovedet. Kravene bliver større, men samtidig dermed bliver Midlerne i mange Tilfælde mindre. Jeg er nemlig fuldstændig enig i den Udtalelse, der faldt fra det ærede kongevalgte Medlems (Jørgen Berthelsen) Side, at med Hensyn til det private Initiativ er Forholdet det, at det nærmest bliver den samme Kreds, man stadig henvender sig til. Der kommer nye Spørgsmaal op, og det er stadig de samme, man henvender sig til, og Resultatet bliver, at den Interesse, som først er vakt for et Spørgsmaal, efterhaanden svækkes, saaledes at der kommer mindre og mindre Midler ind ad den Vej. For øvrigt har man allerede med den gældende Lov af 1902 maattet gaa bort fra det private Initiativ. Man har følt, at den Vej kunde ikke slaa til, og man har maattet give Kommunalbestyrelserne Ret til at yde et Tilskud svarende til det, der ydes fra privat Side. Kendsgerningerne tvang naturligt til at gaa den Vej, Nøden var til Stede, der trængtes til yderligere Hjælp. Det saa man Aar for Aar. Det viste sig her i København med Foreningen til Friskolebørns Bespisning. Hvert Aar, naar man var kommet lidt hen paa Vinteren, maatte denne Forening udstede det ene Opraab efter det andet om, at der maatte ydes Hjælp og Støtte, ellers maatte den standse Bespisningen, og Foreningen var ganske sikkert ogsaa kommen til at standse den eller havde kun i meget ufyldstgørende Grad kunnet tilfredsstille den, hvis ikke Kommunalbestyrelsen var traadt til i det Omfang, den har gjort.

Der peges dernæst paa, at den nuværende Lov allerede har virket meget tilfredsstillende. Det kan jeg imidlertid ikke erkende, naar man ser hen til, at den kun har bevirket, at der finder Skolebespisning Sted i, saa vidt jeg ved, noget over 20 Købstadkommuner og saa godt som aldeles ikke paa Landet, saa maa man sige, at den i Virkeligheden har virket meget utilfredsstillende. Jeg tror derfor, at det bliver nødvendigt, naar man, som jeg før fremhævede, anerkender Nødvendigheden af Skolebespisning, at gaa det Skridt videre, som dette Lovfor-

slag anviser, nemlig, at man gør det til en kommunal Opgave, en kommunal Sag at tage sig af de nødlidende Skolebørn. Det er et efter min Mening nødvendigt Skridt, naar man har Følelsen af, at en saadan Bespisning bør finde Sted. Det var vistnok det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling), der i Fjor udtalte, at der sikkert ikke i dette Ting findes et eneste Medlem af noget Parti, uden at han ønskede, at sultne Børn skulde have den nødvendige Mad. Jeg tror ogsaa, at denne Følelse i Virkeligheden er til Stede; men jeg haaber ogsaa, den maa være stærk nok til at bære dette Lovforslag igennem; thi ad den her i Lovforslaget anviste Vej maa man nødvendigt gaa, hvis man vil give Mad til de sultne.

Rottbøll: Jeg kan i alt væsentligt henholde mig til mine Udtalelser forrige Aar ved denne Sags Behandling, og jeg er ganske enig i de Udtalelser, der kom fra den ærede første Taler. Jeg tror, at Loven af 1902 har virket godt, at man kan nøjes med denne Lov, og at den her foreliggende i og for sig er en overflødig Lov. Jeg tror tillige, at man ved disse Love og den Slags Love i det hele taget noget for meget her i Landet tager Ansvaret bort fra Forældrene og lægger det over paa Samfundet i højere Grad, end det egentlig er heldigt for Samfundet. Det undrede mig at høre det ærede kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) sige, at han havde ventet, at det skulde være Regeringen, der forelagde dette Lovforslag. Det forekommer mig ikke, man kunde vente det efter de Udtalelser, vi hørte forrige Aar fra den højtærede Kultusminister, som bl. a. udtrykte sig saaledes: „Jeg skal tillade mig at udtale, hvad jeg ogsaa nævnedes i Folketinget, da Sagen var fremme, at jeg egentlig finder, at dette Lovforslag er ret ufor- nødent.“ Ud fra denne Udtalelse synes jeg ikke, man kunde tro, at just Regeringen vilde fremkomme med noget Forslag i denne Retning. Jeg tror med den højtærede Kultusminister, at Forslaget er ret ufor- nødent, og jeg mener, at det kunde maaske være ret overflødigt i og for sig, da vi har Loven af 1902, at sende Forslaget i Udvalg, men naturligvis, naar det fra forskellige Sider ønskes, vil ogsaa jeg medvirke til, at Lovforslaget kommer i Udvalg.

Jørgen Berthelsen: I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) fremkom med om min Forventning om, at Regerin-